

DETEKTIV KJELSSON

Dětské stopy

Daniel Janů

Splendidum družstvo

Dětské stopy

Detektiv Kjellsson

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

Dětské stopy – Detektiv Kjelsson

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Daniel Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-102-7 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-103-4 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-104-1 (PDF)

Obsah

1. Vejle, Fredericavej, 14. prosince 2015, 12:24
2. Vejle, Koldingvej, 21:14
3. Vejle, Policejní budova, 15. prosince 2015, 08:13
4. Vejle, Absalonvej 7, 11:25
5. Vejle, Park Pedersholms, 15:04
6. Vejle, Policejní oddělení, 19:02
7. Vejle, Damhaven, 16. prosince 2015, 07:12
8. Vejle, Policejní budova, 10:24
9. Vejle, Flegmade, Codda A/S, 12:32
10. Vardevej, 17:09
11. Policejní oddělení, 17. prosince 2015, 08:12
12. Havnegade, 13:19
13. Policejní oddělení, 18. prosince 2015, 08:23
14. Park Pedersholms, 19:58
15. Policejní oddělení, 19. prosince 2015, 08:03
16. Policejní oddělení, 21. prosince 2015, 07:30
17. Všeobecná nemocnice Vejle, 9:13
18. Policejní budova, Výslechová místnost, 14:03
19. Všeobecná nemocnice Vejle, 16:24
20. Kolding, 22. prosince 2015, 10:35

Epilog

1. Vejle, Fredericavej, 14. prosince 2015, 12:24

Jedenáctiletý Darmon Palsen se vrací ze školy, když mu u chodníku zastavuje vůz bílé barvy. Darmon se vyleká a pokračuje dál. Nezastavuje. Neohlíží se. Vozidlo jej pronásleduje. Před zastávkou se zastavuje, stejně tak, jako chlapec. Oddechne si, protože na autobusové zastávce stojí tři lidé. Už nemá strach, že by se mu něco stalo.

„Darmone!“ promluví na něho staženým okénkem mužský hlas.

„Pane, Bolmare?!“ udiví se chlapec, který řidiče poznal.

„Odvezu tě domů,“ nabízí se muž.

„Tak jo,“ souhlasně přikývne Darmon a nastupuje do bílého vozu.

Audi A3 se vrací na hlavní silnici a pokračuje k Pedersholms Allé, kde bydlí Palsenovi.

„Dneska jsi skončil brzy,“ promluví pan Bolmar na chlapce.

„Odpadla nám hodina.“

„Začíná pěkně sněžit.“

„Budeme se koulovat.“

„Máš rád sníh?“

„Ano.“

Hm!

„A vy?“

„Já ne.“

„Proč?“

„Přináší to spoustu komplikací.“

„Ale i spousty zábavy,“ snaží se mu Darmon vysvětlit výhody sněhu.

Muže to, ale moc nezajímá. Věnuje se řízení a věří, že v místech, kde bydlí, už bude cesta prohrnutá.

Ω

Ribegade, o deset minut později

Modrý Saab projíždí kolem autobusové zastávky a sleduje děti, které zde poskakují ve sněhu a vyčkávají na autobus.

O několik desítek metrů za ním jede vůz technických služeb Vejle. Pečlivě se stará o sjízdnost místní komunikace pluhováním a posypem chemickým materiálem. Má zapnuté majáky, aby auta za ním předpokládala, že vzhledem k závažnosti úpravy vozovky může nastat zdržení. Řidič modrého Saabu jel před ním a pokračoval pomalou rychlostí vpřed.

Po chvíli musel vůz technických služeb troubením upozornit, aby odbočil a nechal jej projet. Řidič s kulichem na hlavě ho ignoroval. Troubení neustávalo.

„Počkáš si!“ vykřikl řidič osobního vozu.

Na křižovatce odbočil doleva. Vůz technických služeb pokračoval dál. Hustě sněžilo. Saab zaparkoval u nejbližšího

nákupního centra. Parkoviště se hemžilo lidmi.

Jako by snad nechodili do práce, pomyslel si řidič modrého vozidla.

Seděl uvnitř a pozoroval kolemjdoucí. Motor běžel. To zřejmě přilákalo muže v uniformě. Zaklepal na okénko.

Sakra!

„Co se stalo, strážníku?“ ptá se řidič přes stažené okno.

Sníh se po sněhových vločkách vkrádá do jeho vozu. Při dopadu dovnitř okamžitě roztává.

„Jste na parkovišti. Mohl byste vypnout ten motor!“ promluví policista.

„Je mi zima!“ oponuje muž ve vozu.

„Žádám vás, abyste vypnul ten motor!“ trvá strážník na svém.

„Můžete mě nechat být?“

„To nemohu!“

Muž v tmavém kulichu se ušklíbne a natáhne se po noži. Bodne policistu do břicha a sešlápne plyn. Vůz se rozjíždí vpřed. Strážník tam překvapeně stojí a drží se rukou v oblasti, kam ten neznámý muž před chvílí bodl.

Sakra!

Mám štěstí, že bunda je ze silného materiálu, pomyslí si a sáhne po vysílačce.

„Royi, tady Alfred!“

.-.-.

Na druhé straně vysílačky se však ozývá jen šum.

„Co tam dělá,“ rozčiluje se Alfred.

„Royi, tady Alfred!“ opakuje.

„Slyším tě!“

„Co tam děláš? Potřebuji pomoc!“

„Co se stalo?“ vyhrkne Roy a vyběhne z vozu.

Míří rovnou k Alfredovi, který se drží za břicho.

„Kdo to udělal?“ křičí Roy.

„Řidič v tom modrém Saabu,“ ukazuje na vůz, který zmizel mezi ostatním vozy jedoucími v pravém jízdním pruhu.

„Já-jsem...“

„...zavolej na dispečink! Musíme toho chlapa dostat!“

„...já jsem psal své holce esemesku,“ přiznal Roy s pohledem na Alfreda. „Moc mě to mrzí!“

„Mám štěstí, že bunda je dost silná. Být to v létě, měl bych asi problém.“

„Odvezu tě do nemocnice,“ navrhuje Roy a pomáhá svému parťákovi do vozu.

Cestou do nemocnice volá na dispečink a vysvětluje celý incident. Po modrém Saabu je vyhlášeno okamžitě pátrání. Strážník Alfred si bohužel nestačil přečíst v té sněhové vánici poznávací značku. Modrý Saab zmizel beze stopy.

Ω

Policejní oddělení, 14:52

Detektiv Kjelsson sedí za svým stolem a přerovnává si věci.

„Už jsi zpět?“ ptá se Halmborga

„Jo jsem,“ přikývne.

„Co tvůj hlas?“

„Asi budu dabovat strašidelné filmy,“ odvětí s úsměvem na tváři.

„Jak se daří rodičům?“

„Už se dostali z toho nejhoršího.“

„To je dobře. Víím, že je to velmi těžké a smrt našich nejbližších nás vždy hluboce zasáhne.“

Ztráta jeho sestry ho zasáhla mnohem více, než si dokázal připustit.

„Proto jsem musel už do práce.“

Kjelsson přikývl a další jeho slova mu přerušil telefon.

„Kjelsson.“

„Strážník Maslund.“

„Co se děje?“

„Volali rodiče Darmona Palsena, že jejich jedenáctiletý nedorazil domů ze školy.“

„Dnes?“

„Ano.“

„Tak to je možná brzy. Prověřili školu, jestli nezůstal třeba po škole?“

„Ano, volali do školy. Učitelka jim řekla, že jejich syn před dvanáctou hodinou opustil prostory školy.“

„Dobře, podíváme se na to.“

„A měl byste také vědět, že řidič v modrém Saabu, napadl naši hlídku na parkovišti.“

„Jsou v pořádku?“

„Jeden strážník byl pobodán. Je v místní nemocnici. Je v pořádku. Je to jen povrchové zranění.“

„Co víme o tom vozidle?“

„Je to Saab 9-3 modré barvy. Bylo po něm vyhlášeno pátrání.“

„Víme, kde bydlí Palsenovi?“

„Pedersholms Allé.“

„Díky, za informaci. Prověříme to.“

Pokládá telefon s pohledem na svého kolegu Halmborga.

„Volali rodiče jedenáctiletého kluka, že nepřišel ze školy. Škola jim potvrdila, že kluk ze školy odešel kolem dvanácté.“

Halmborg se podíval z okna. Drobně sněžilo.

„Kde bydlí Palsenovi?“

„Pedersholms Allé.“

„Vyrážíme.“

Kjelsson přikývl a zvedl se od stolu. Natáhl se po kabátu a vykročil k východu. Sven Halmborg ho následoval. Zimní kabát už měl na sobě, protože si ho ani nestačil sundat, když přišel. Stejně tak jako černý kulich zakrývající jeho vlasy.

Ω

Pedersholms Allé, 16:02

Vůz zastavil před domem rodiny Palsenových. Jakmile k brance přistoupili policisté, otevřely se dveře. V nich se objevila matka malého Darmona.

„Kapitán Kjelsson a můj kolega Halmborg,“ představuje se a pokračuje po chodníku, až k domu.

Zde ukazují oba policisté své průkazy.

„Nechci slyšet, že se něco stalo!“ vyhrkne žena se strachem v očích, že jejího syna našli mrtvého.

Hlas se jí chvěl. Nechybělo moc a rozbřečela by se. Vzápětí se objevuje její manžel.

„Zatím jsme vašeho syna nenašli,“ pronese Kjellsson.
„Potřebovali bychom vědět...“

„...měli byste ho jít hledat!“ vykřikne pan Palsen.

„Pane Palsene,“ pokračuje kapitán pohledem k muži objímajícímu zoufalou ženu. „Před hodinou jsme dostali hlášení, že váš syn nepřišel ze školy domů. Chápu vaše obavy. Vzhledem k tomu počasí, jsme se nakonec rozhodli okamžitě vyrazit.“

Palsenovi se krátce na to omluvili.

„Nebydlí při cestě domů nějakí jeho kamarádi, kde by se mohl eventuálně zastavit?“

„Určitě by to řekl nejdříve doma,“ oponuje mu paní Palsenová.
„Darmon je hodný a svědomitý kluk.“

Její manžel ukazuje směrem dovnitř. „Pojďte dál!“ Policisté přikývnu a vstoupí do malé chodbičky. Žena ukazuje k místnosti, kde je rozsvícené světlo. „Jděte do kuchyně!“

Zde jim paní domu nabídne teplý čaj. Její manžel okamžitě staví vodu. Policisté se posadí. Kjellsson se rozhlíží kolem.

„Máte jeho fotku,“ zabručí Halmborg.

Palsenovi se po něm ohlédnou. V očích jim zatrnulo.

Ten má ale strašidelný hlas, pomyslí si.

„Samozřejmě, jednu vám přinesu,“ reaguje paní Palsenová.

„Dojdu tam,“ nabídne se ochotně její muž a odchází do vedlejší místnosti.

„Neměl v poslední době z něčeho strach? Ve škole? Doma... ehm...omlouvám se, že se tak ptám, ale musíme prověřit všechny možnosti. Nebál se přijít domů, protože dostal špatnou známku? Musíme vědět všechno, co by vysvětlilo, že se váš syn nevrátil domů,“ spustil Kjellsson.

„Darmon se učí dobře,“ pronese jeho matka.

„Máte ještě nějaké děti?“

„Ano, dceru Astrid.“

„Kolik její let?“

„Šestnáct.“

„Chodí do školy ve Vejle?“

„Ano. Přijíždí kolem páté hodiny.“

Do místnosti vstupuje pan Palsen. Drží v ruce fotku a nese jí přímo ke Kjellssonovi.

„To nám bude stačit,“ promluví detektiv.

„Ptají se na Astrid,“ paní Palsenová obrací pohled ke svému muži.

„Co s tím má společného?“ diví se muž.

„Jenom jsme se ptali, jestli máte ještě nějaké děti. Nic víc.“

„Astrid přijede autobusem v pět,“ promluví Palsen.

„Už to vědí,“ šeptne Palsenová.

„Ta fotka nám pomůže pro začátek,“ promluví Kjellsson.

„Najdeme ho paní Palsenová. „Uděláme proto maximum,“ uklidňuje jí vzápětí.

Palsen zalévá horkou vodou čajovou směs uvnitř skleněné konvičky. Chvilku vyčkává. Voda se zbarvuje do tmavě modré. Poté sáček vytáhne ven.

„Ostružinový ráj,“ pronese Palsen a nalévá čaj do prvního šálku.

Naplní čtyři připravené šálky a poté je postupně odnáší ke stolu.

„Velmi opojná vůně,“ podotkne Kjelsson.

Okamžitě si vzpomene na události na ostrově Arø, které mu doposud Mailin nevysvětlila.

Proč se Mailin vůbec neozvala?

„Čaj od babičky,“ zabručí Halmberg.

Tím přerušil Kjelssonovy myšlenky.

„Čerstvě natrhané a usušené ostružiny,“ svěruje se Palsen.

„Dávám do nich ještě lesní jahody.“

„Voňavé, lahodné a uklidňující,“ podotkne paní Palsenová.

Kjelsson přikývne a opatrně usrkne z připraveného šálku.

Ušklíbne se.

„Je horký?“ ptá se Palsen.

„Tím to není.“

„Nemáte rád čaj?“

„V poslední době dávám přednost kávě,“ odvětlí.

„Dám si, díky,“ ozve se Sven a s přikývnutím se natahuje po šálku.

„Má Darmon nějaké kamarády?“ spouští kapitán další otázky.

„Nejlepšího kamaráda?“

„O nikom nevím,“ odvětlí pan Palsen.

„Mluvil o Kevinovi,“ vzpomene se paní Palsenová.

„Kde bydlí ten...Kevin?“ ptá se Kjelsson.

„Na konci této ulice.“

„A jmenuje se...“

„Kevin Lomborg.“

Kapitán pokyne hlavou a svůj pohled směřuje ke svému parťákovi Svenu Halmborgovi, který usrkával teplý čaj.

„Už to bude,“ zabručí.

Jako kdyby věděl, na co právě myslí.

„Promluvíme s tím chlapcem, jestli Darmona neviděl,“ navrhuje Kjelsson.

Halmborg přikývl a v následujících minutách dopil svůj čaj.

„Půjdeme!“

Kjelsson zavelí a zvedá se jako první.

„Najděte našeho syna!“ vyhrkne paní Palsenová se smutným pohledem ke kapitánovi.

„Uděláme pro to všechno, paní Palsenová.“

„Děkuji.“

„Pokud se objeví, hned nám zavolejte, abychom odvolali strážníky, kteří budou prohledávat okolí,“ promluví Kjelsson k rodičům malého Darmona a předává jim svoji vizitku.

Odchází k východu. Halmborg jej následuje.

Ω

Dům Lombegových

Policisté stojí před vchodovými dveřmi. Halmborg se natahuje na zvonek, když se dveře náhle otevřou.

Oh!

Velmi pohledná žena v nóbl oblečení prochází mezi nimi. Kjelssonův hlas jí zastaví.

„Paní Lombegová?“

„Těsně vedle,“ odvěti a pokračuje dál.

„Kapitán Kjelsson. Kriminální policie! Můžete se zastavit prosím?“

„Provedla jsem snad něco?“ pousměje se a zastavuje na zasněženém chodníku vedoucí od domu.

Ve dveřích se objevila další osoba. Oba policisté zareagují téměř současně. Otočí se k ženě ve dveřích.

„Co se děje?“ ptá se blondýna.

„Jsme od policie,“ ozve se Kjelsson a ukazuje svůj průkaz.

„Jste paní Lombergová?“

„Ano.“

„Vy jste?“ směruje Halmberg svůj dotaz na ženu v nóbl oblečení.

„Larissa Bjokar.“

„Je to má kamarádka,“ vstupuje do toho žena v županu.

„Můžete jít, potřebujeme mluvit s paní Lombergovou,“ promluví Kjelsson.

Žena v nóbl oblečení vzápětí odchází. Detektiv Kjelsson se otáčí k paní Lombergové.

„Mohli bychom mluvit s vaším synem?“

„S Kevem?“

„Jestli se váš syn jmenuje Kevin, tak ano.“

„Pojďte dál, prosím,“ pobídne je směrem dovnitř.

Policisté vstupují do domu. Sven jako poslední s pohledem na ženu v pěkném oblečení, která nastoupila do svého vozu a odjela.

Žena v županu je zve do obývacího pokoje. Hned na to se omlouvá, že je nechá chvíli o samotě. Odešla se převléci.

„Láhev vína je vypitá. Pohovka je neupravená,“ všímá si Halmborg.

„Myslíš, že spolu něco mají?“

„Nebylo by to nic neobvyklého.“

Hm!

Policisté stojí uvnitř místnosti.

Paní domu přichází o několik minut později. Už má na sobě teplákovku.

„Proč chcete mluvit s mým synem?“ ptá se vzápětí.

„Darmon Palsen se nevrátil ze školy domů a Kevin je prý jeho kamarád,“ odvěti Kjellsson.

„Je možné, že jsou někde venku spolu.“

„Znamená to, že váš syn není doma?“

Kjellsson se podívá na hodinky.

„Kolik je Kevinovi?“

„Dvanáct.“

„Je půl páté a váš syn není ještě doma?“

„Dávám mu volnost.“

„Volnost?“ udiví se Halmborg

„Chápu, že tomu nemůžete rozumět, ale je to můj způsob výchovy.“

„Opravdu to nechápu. Je mu teprve dvanáct.“

„Nestojí o mojí péči. Je velmi samostatný.“

„Kvůli tomu tady nejsme, paní Lombergová,“ vstupuje do toho Kjellsson. „Můžete nám říct, kam si chodí kluci hrát?“

„To bohužel nevím.“

„Můžete nám říct něco o Darmonu Palsenovi?“

„Moc ho neznám. Jednou ho sem Kevin přivedl, ale jenom jsme se pozdravili. Zdál se mi takový tichý, uzavřený. Hm. Víc nevím.“

„Až se vrátí, můžete nám zavolat, prosím?“ předává jí kapitán svou vizitku. „Pokud se Darmon nenajde. Potřebovali bychom si s Kevinem promluvit.“

„Samozřejmě,“ usmívá se Lombergová.

„Cestu ven najdeme,“ zavrčí Halmborg, který je tak trochu rozhněvaný rodičovským přístupem paní Lombergové.

Policisté se u vchodu loučí s blondýnkou v teplákovce. Nastupují do vozu a odjíždějí zpět na oddělení.

„Není to tvá starost, Svene,“ všímá si Kjelsson zamračenou tvář svého parťáka.

„Užívá si s tou nóbl dámou a kluk jí běhá do večera, bůh ví kde!“

„Není to tvůj syn.“

„Co z něho bude?“

„Můžeš se ho zeptat, až s ním budeme mluvit.“

Hm!

2. Vejle, Koldingvej, 21:14

Na parkovišti před Supermarketem zastavil modrý Saab. Muž s kšiltovkou na hlavě sedí ve voze. Zdá se, že přemýšlí, jestli má vystoupit nebo ještě počkat. Hustě sněží.

O několik minut později se objevuje bílá Toyota. Zastavuje hned vedle modrého vozu. Řidič se drží volantů. Nechává běžet motor. Jeho spolujezdec vystupuje. Přistupuje k modrému vozidlu. Muž uvnitř vystupuje ven.

„Spí na zadním sedadle,“ pronese řidič Saabu,

Chlap v kšiltovce na hlavě pokyne hlavou a mávne na svého komplice v bílé Toyotě. Řidič okamžitě vystoupí. Motor nechává běžet.

„Je v pořádku?“

„Ovšem,“ odvětí muž v kulichu a vyráží k bílému vozu.

Nasedne a odjíždí pryč. Nečeká a nezajímá se, kam odjíždí modrý Saab i s nákladem. Mizí na zasněžené silnici.

Zamířil rovnou ke Kiddesvej. Vozem parkuje před domem u křižovatky. Vystupuje ven a pokračuje k jedinému domu na rohu, ve kterém se svítí.

Matka ještě nespí, pomyslí si ve chvíli, kdy prochází brankou.

Kráčí po zasněženém chodníku, až ke dveřím. Ve chvíli, kdy strčí klíč do zámku, dveře se otevřou.

„Mami?!“ vykřikne.

„Hansele, kde se touláš?“ spustí stařena ve dveřích.

„Kolikrát jsem ti říkal, že na mě nemusíš čekat.“

„Celý den jsem doma sama.“

„Vydělávám peníze, když táta odešel.“

„Je to už dvacet let a tebe to pořád trápí, vid', Hansele?“

„Vykašlal se na nás!“ zavrčel a prošel kolem ženy o tři hlavy menší.

Jeho matka se za ním ohlédla, zamračila se a zavřela vchodové dveře.

V kuchyni se Hansel posadil ke stolu. Chvíli přemýšlel. Nakonec se natáhl k míse a vzal si jedno jablko. Než se do něho zakousl, zkoumavě si ho prohlédl.

Pochutnám si na tobě, prolétlo mu hlavu s úsměvem na tváři.

„Dáš si něco k jídlu?“ zazní ženský hlas.

„Mám jablko,“ odvětí jí.

„Pořád jíš ty jablka,“ zašklebí se na něho a skoro uraženě odchází pryč.

Hansel v klidu dojedl jablko a odešel do svého pokoje.

Ω

Grønladsvej, o hodinu později

Modrý Saab zastavil u brány AV Industry. Vrátný vyšel z kukaně, aby zjistil, kdo v těchto pozdních hodinách chce vjet

dovnitř.

„To jsme my, Radove!“

„Jasný, Kamire. Hned vám otevřu,“ ozval se muž před branou a vrátil se zpátky dovnitř.

O chvílku později se brána otevřela a modrý vůz vjel dovnitř. Brána se potom opět zavřela. Saab pokračoval cestou podél továrny, až k řadě kontejnerů. Tam zastavil. Řidič i spolujezdec vystoupili. Jako zázrakem přestalo sněžit.

„Jsou tady,“ pronese Kamir a ukazuje na černé SUV, které se k nim blížilo.

„Vidím je!“

Kamir Petrov přikývne.

Černé Volvo zastavilo u prvního kontejneru. Otevřely se dveře, že kterých vystoupili dva muži. Jeden z nich měl dlouhý kabát skoro k zemi. V ruce držel samopal vz.26.

„Doufám, že jste zboží přivezli v pořádku?“ promluví muž stojící vedle něho.

Malý podsaditý chlápek v kožichu a s beranicí na hlavě. Přistoupil ke Kamirovi. „Kde je?“

„Spí na zadním sedadle.“

„Dobře. Otevřete kontejner 12,“ ukazuje rukou.

„Hned?“

„Ještě jsem nedomluvil!“ vykřikl muž v kožichu.

„Promiňte, pane Tarsove!“

Ehm!

„Je tam auto!“ pokračuje Tarsov. „Ty s ním vycouváš,“ ukazuje na Sašu. „A ty tam zaparkuješ toho Saaba!“ dívá se na Kamira.

„Jasný!“